

РЕШЕНИЕ

№ 32924

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4837** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).
Образувано е по жалба от П. К. К., срещу Решение № РШ-01-1/15.04.2025г., издадено от изпълнителния директор на Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорвания административен акт, като постановен в противоречие с процесуалния и материалния закон. Жалбоподателят претендира, че за него са били налице предпоставките да получи достъп до търсената информация и моли съда да отмени оспорвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне и с изрични указания поисканата обществена информация да му бъде предоставена изцяло.

Ответникът – изпълнителният директор на Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище.

След като се запозна с приложените и приети по делото писмени доказателства, съдът установява от фактическа страна следното :

Със Заявление Е-ЗДОИ-13/27.02.2025г., оспорващият е сезирал министъра на енергетиката с искане да му бъде предоставен достъп до обществена информация, обективирано в пет точки.

По така подаденото заявление е постановено Решение № Е-94-00-557/02.04.2025г., с което е предоставен пълен достъп до заявената информация, като по отношение на т.3.1 и т.3.2 заявлението е препратено до изпълнителния директор на ДП „РАО“ като компетентен орган да се

произнесе. Въз основа на това е издаден оспорвания в настоящето производство индивидуален административен акт, с който е постановен отказ. В мотивите си административния орган приема, че по т.3.1 се засягат лични данни по смисъла на § 1, т.2 от ДР на ЗДОИ, а по т.3.2 счита че заявлението е неясно формулирано, тъй като не се уточнява периода и закона по който се иска.

При така установената фактическа обстановка и като взе предвид становищата на страните, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок /предвид неангажирането на доказателства от ответника за дата и начин на връчване на оспорвания акт/.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Процесният отказ, е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма като спор между страните по тези въпроси няма..

При постановяване на акта са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които съдът определя като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК и които са основание за неговата отмяна. Съдът приема разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административнопроизводствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят тези нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос.

Както се спомена по-горе, за да постанови своя отказ, административният орган се е мотивирал със засягането на лични данни, както и с неяснота в заявлението..

Безспорно се установява, не се и споре, че ответникът е задължен субект по смисъла на закона. В тази норма е регламентирано задължение на „задължените субекти” да предоставят информацията, която е създадена в кръга на тяхната компетентност и е налична.

По смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти, като тази информация следва да е създадена или съхранявана от задължения субект. Върховният административен съд в своята практика е отбелязал, че понятието "обществена информация" следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Така както е формулиран предметът в заявлението съдът приема, че търсената информация е обществена и е служебна по см. на чл.11 от ЗДОИ, а именно: такава е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Основанията за отказ да се предостави исканата информация са изброени в нормата на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, като в случая административният орган по т.3.1 се позовава на чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗДОИ и се мотивира със предоставяне на информация-документи, част от които са лични данни. с изричното несъгласие на адв.М. да предостави на С. Б. информацията по заявлението. Съгласно тази норма основание за отказ за предоставяне на обществена информация ще е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация. От анализа на тази разпоредба става ясно, че при разглеждане на заявлението административният орган е следвало да спази предвидената в закона процедура като уведоми лицата, чийто лични данни се засягат и при неполучаване на

тяхното съгласие едва тогава да отказва предоставянето на исканата информация. Други думи настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е материално незаконосъобразно в тази част, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. С оглед изричната забрана, посочена в чл. 2, ал. 4 от ЗДОИ за предоставяне на лични данни по този закон, административният орган е следвало да проведе процедурата по чл. 31, ал. 1 и 2 от ЗДОИ и едва след това да постанови своето решение, като в него изрично посочи както фактическото, така и правното основание за неговото издаване. Необходимо е било административният орган да поиска съгласие на всяко лице, чиито лични данни се съдържат в длъжностните характеристики, което да даде съгласие или не за това, след което да се прецени дали предоставянето на данните няма да засегне законни права на лицето, за което те се отнасят, да се прецени обществения интерес и едва след изпълнението на тези законови изисквания администраторът на лични данни е следвало да откаже или предостави данните на третото лице.

Нещо повече, несъгласието на трети лица е преодолимо в случаите на надделяващ обществен интерес. В разглежданата хипотеза след като исканата информация е обществена и служебна по смисъла на чл. 2, ал.1 и чл.11 от ЗДОИ, несъгласието на засегнатото лице да се предостави информацията не е достатъчно основание за постановения отказ. Съгласно нормата на чл. 31, ал.4 от ЗДОИ, при отказ на засегнатото лице, органът следва да предостави информацията в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице и формираният отказ е в противоречие с условието за надделяващ обществен интерес, предвидено в нормата на чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗДОИ. Анализът на последната норма налага извода, че липсата на съгласие на засегнатото лице за предоставяне на информация не е абсолютно и достатъчно основание за отказ да се предостави достъп до исканите сведения, а зависи и от отсъствието на надделяващ обществен интерес. В случая с оглед характера на исканата информация следва да се приеме, че независимо от отказа на трето лице исканата обществена информация следва да бъде предоставена при наличието на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, тъй като чрез предоставянето на исканите сведения ще се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект. Надделяващ обществен интерес има винаги, когато чрез искания достъп се търси постигането на определени, посочени в закона цели. Презумпцията за съществуването на такъв означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на обратното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на надделяващ обществен интерес. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е направено. Този извод следва и от разпоредбата на §1, т. 5, б. „б“ и б” в” от ДР на ЗДОИ, която въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани с улесняване на прозрачността и отчетността на задължените субекти относно взиманите от тях решения, както и гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законовите задължения на субектите по чл.3 от ЗДОИ. Ответникът е изложил твърде оскъдни мотиви за липсата на такъв интерес, от които обаче съдът не може да прецени липсата на такъв, поради което ги приравнява на липса на такива.

Оспорваното решение е незаконосъобразно и по втората точка /т.3.2/ по следните съображения: Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава II и глава III на ЗДОИ, като в чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено и със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал. 2 на цитираната разпоредба, в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено

заявителя. Съгласно чл. 29, ал. 1 от ЗДОИ в случай, че не е ясно точно каква информация се иска или когато тя е формулирана много общо, заявителят се уведомява за това и има право да уточни предмета на исканата обществена информация. Нещо повече, съгласно разпоредбата на чл. 29, ал. 2 ЗДОИ, ако заявителят не уточни предмета на исканата обществена информация до 30 дни, заявлението се оставя без разглеждане. Видно е, че сезираният орган е длъжен на основание чл. 29, ал. 1 ЗДОИ да даде конкретни указания на заявителя и да му предостави възможност да уточни заявлението, като едва при неизпълнение на тези указания може да остави заявлението без разглеждане на основание ал. 2 от цитираната разпоредба. Същото задължение за сезирания орган произтича и от общата разпоредба на чл. 30, ал. 2 АПК, задължаваща го при нередовно искане, да даде ясни и конкретни указания до сезиралото го лице за отстраняване на нередовностите, както и предупреждение, че при неизпълнение на указанията производството ще бъде прекратено. Като не е изпълнил това свое задължение ответникът е нарушил материалния закон.

Въз основа на горното, съдът намира процесното решение е незаконосъобразно, което следва да бъде отменено, а преписката върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд София - град, второ отделение, 28-ми състав

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ Решение № РШ-01-1/15.04.2025г., издадено от изпълнителния директор на Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Държавно предприятие „Радиоактивни отпадъци“ за произнасяне съобразно указанията в мотивите на настоящото решение в 14 – дневен срок от получаване на административната преписка.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: